

и угаси зловещий пламък на вулкана,
вжзбликнал бурно с гржмотевична закана
сред робските тжлпи.

А бяха дни и нощи на борби сурови.
И робите, разкжсали студените окови
до сетния си миг
не спускаха ржце. Берлин замре в тревога,
обагрен от усмивката злокобно строга
на този бунт велик.

Ала Смжртта там черна книга пак разлисти
за да обсеби доблестните спартакисти.
И в зимний студ и вой
една душа, кат слжнчева усмивка ясна,
из мрачната алея трепна и угасна, —
Карл Либкнехт беше той!

Ала Берлин го помни, вечно ще го помни
и вижда начело на тез тжлпи огромни.
които днес навред
растят, гжрмят, разкжсват своите окови
и властно разлюляват тежките основи
на този робски свет.

Берлин се вслушва в своя тресжк всекидневен: —
Спартак стои над него мощен, смел и гневен
и тжтне огнен вик:

— „Берлин, Берлин всуе сж тез надежди празни.
Всуе ликуваш в своя мимолетен празник —
аз тук сжм всеки миг!“

